

Arrest

nr. 322 478 van 26 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat H. VAN WALLE**
 Berckmansstraat 89
 1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. FAUCHER-GAUTHIER, die loco advocaat H. VAN WALLE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 2 januari 2022 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 4 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 31 januari 2022 nam de Dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig was, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat verzoeker 21,5 jaar was met een standaarddeviatie van 2 jaar.

1.3. Op 31 juli 2024 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 31 juli 2024 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 04/01/2022

Overdracht CGVS: 24/06/2022

U had op 21 mei 2024 van 14u07 tot 18u15 een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. U werd bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat Meester V.(...), E.(...) loco V.(...) W.(...), H.(...) woonde het volledige onderhoud bij.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de Ashraf-clan, subclan Hassan. U bent geboren op [...] maart 2003 in Mogadishu, maar woonde uw volledige leven in het dorp Sagaalaad, district Afgooye in de regio Lower Shabelle. Uw moeder woont nog met twee van uw broers in Sagaalaad. Uw oudste broer kwam om bij een aanslag van Al Shabaab in 2017. Uw vader werd in 2019 door Al Shabaab gedood omdat hij voor de overheid werkte. Uw jongste broer en zus stierven beiden een natuurlijke dood. Uw tweede oudste broer en twee oudste zussen kwamen om het leven nog voor u ze leerde kennen.

Voor zover u zich kan herinneren hielp u uw maternale oom met het hoeden van de geiten. Na de dood van uw vader besloot uw familie om u naar school te sturen. U ging niet naar de Koranschool, maar kreeg thuis Koranlessen van uw vader. Daarnaast speelde u ook nog voetbal op competitief niveau.

Op 3 september 2021 kreeg u problemen met Al Shabaab. Drie strijders kwamen in opdracht van Emir S.(...) M.(...) bij u thuis en vertelden aan uw maternale oom M.(...) dat u zich bij Al Shabaab moest aansluiten. M.(...) weigerde hun verzoek en de strijders schoten hem neer. De strijders namen u mee naar een naburig Al Shabaabkamp waar ze u folterden en een week vasthielden. In het kamp ontdekte u dat uw buurjongens M.(...) A.(...) en M.(...) M.(...) ook werden vastgehouden. Op 10 september 2021 brachten zij u op de hoogte van hun ontsnapingsplan. Diezelfde dag konden jullie tijdens het gebed ontsnappen. U ging terug naar Sagaalaad waar uw moeder een rit naar Afgooye regelde, samen met M.(...) A.(...). Een chauffeur bracht u vanuit Afgooye naar Mogadishu, waar u twee weken ondergedoken leefde bij uw maternale oom A.(...). Al Shabaab ontdekte uw ontsnapping en ging regelmatig langs bij uw moeder in Afgooye om naar u te vragen. A.(...) besloot dat het voor u niet meer veilig was en u het land moest verlaten.

Op 30 september verliet u Somalië en reisde u met het vliegtuig en behulp van uw eigen paspoort en een studentervisum naar Turkije. U reisde te voet naar Griekenland. Vanuit Griekenland reisde u met het vliegtuig en een valse Italiaanse verblijfsvergunning via Spanje naar België, waar u aankwam op 2 januari 2022. Op 4 januari 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Somalië vreest u gedood te worden door Al Shabaab omdat u aan hun rekrutering ontsnapte. Daarnaast vreest u ook gediscrimineerd te worden omdat u tot de Ashraf minderheid behoort.

Ter staving van uw asielmotieven legt u volgende documenten neer: een kopie en een origineel medische attest, een kopie van een email rond medische beeldvorming en een origineel attest van uw psychologische opvolging.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

In het kader van uw verzoek om internationale beschermingen verwijst u naar fysieke en mentale problemen, meer specifiek dat korte termijn geheugenproblemen heeft. Tijdens uw onderhoud legt u hieromtrent een psychologisch verslag neer. Het attest stelt dat u lijkt te lijden aan PTSD-symptomen door de onzekere situatie waarin u zich momenteel bevindt. Het attest vermeldt dat u verklaart te lijden aan slaapproblemen, concentratie- en geheugenproblemen, stress en hoofdpijn. Op geen enkele manier in het bewuste attest wordt echter uiteengezet hoe de door u gemelde klachten werden onderzocht. Het bevat geen objectieve uiteenzetting van de werkwijze die bij de 'observatie' gehanteerd werd, noch welke feitelijke, objectieve vaststellingen konden worden gedaan met betrekking tot de door u gemelde klachten. Het is dan ook geheel onduidelijk op welke basis de opsteller van het attest tot de conclusie komt dat de door u genoemde klachten gegrond zijn, en hoe zij eenduidig wijzen op een posttraumatische stresssyndroom. Het attest geeft niet concreet aan welke specifieke steunmaatregelen dienen in acht genomen te worden in het kader van een persoonlijk onderhoud. Dit stuk is bijgevolg niet van die aard om aan te tonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Er dient te worden opgemerkt dat dergelijke observaties en vaststellingen bovendien niet onder de expertise van een klinisch psychologe vallen. U gaf zelf tijdens het onderhoud aan dat u geheugenproblemen heeft en daarom bepaalde zaken niet kan herinneren, maar was tegelijkertijd in staat om concreet en uitgebreid op de vragen te antwoorden (zie notities persoonlijk onderhoud d.d. 21.05.2024, hierna CGVS, p.4-5, 20-21). Zo kan u

bijvoorbeeld wél de exacte data van uw reisweg opnoemen, maar bent niet in staat om specifieke incidenten met Al Shabaab in uw regio te plaatsen in de tijd of wanneer uw familie nog werd lastig gevallen door hen (CGVS, p.20-21, 29-30). Tevens gaf u aan het einde van het onderhoud aan dat u alle vragen goed begreep (CGVS, p.34). Tijdens het onderhoud werd op meerdere momenten rekening gehouden met uw vragen en noden, waarop er vijf keer gepauzeerd werd en nagegaan of u bereid was om het onderhoud verder te zetten (CGVS, p.2, 9, 16, 22, 27, 29).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Bij terugkeer naar Somalië vreest u om gedood te worden door Al Shabaab omdat u aan hun rekrutering ontsnapte en gediscrimineerd te worden omdat u tot de Ashraf minderheid behoort (CGVS, p.20).

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 31 januari 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. Op basis van bovenvermeld onderzoek werd met een redelijke wetenschappelijke zekerheid vastgesteld dat u op datum van 18 januari 2022 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. De medische test toont aan dat u ouder dan 18 jaar bent. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS blijft u echter aanhouden dat u in 2005 geboren bent (CGVS, p.7). U reisde daarenboven met uw authentiek paspoort waaruit blijkt dat u geboren bent op [...] januari 2000. U wordt hiermee geconfronteerd en verklaart dat uw geboortedatum fout genoteerd staat door een administratieve fout tijdens de voetbalcompetitie. Volgens u was het geen administratieve fout, maar louter discriminatie omdat u tot de Ashrafclan behoorde, waar echter om volgende reden geen geloof aan kan worden gehecht (CGVS, p.8).

U heeft immers niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk tot de Ashraf-clan te behoren.

Over de Ashraf-clan kan u enkel vertellen dat het religieuze en rustige mensen zijn. Het kernelement van de clanlijn, namelijk dat Hussien en Hassan de zonen zijn van Fatima, dochter van de profeet Mohammed, ontbreekt u. U verklaart dit niet te weten omdat u destijds nog jong was (CGVS, p.7). Wie de clanoudsten waren naast uw vader, kan u zich ook niet herinneren omdat u nog klein was en op welke manier uw clan bescherming genoot ook niet (CGVS, p.10). Hoe clanproblemen werden opgelost weet u evenmin (CGVS, p.10). Dat u nog jong was en daarom geen informatie bezit over de waarden van uw clan of wie welke rol vervulde is geen afdoende verklaring voor de lacunes in uw kennis, gezien het belang van clanidentiteit in de Somalische samenleving. Het reilen en zeilen van de maatschappij is gebouwd op de claudynamieken en -identiteit. De clanidentiteit is dé trots van de Somalische samenleving. Van kleins af aan krijgen alle leden van de clan de belangrijkste elementen van de clan mee. Dat u discriminatie kende louter omwille van u behoren tot de Ashraf-clan, subclan Hassan is in tegenstrijd met de beschikbare informatie. Objectieve informatie waarover het CGVS beschikt toont immers aan dat Ashraf Hassan-leden vaak 'geadopteerd' worden door de grotere clans en daarom niet als minderheid kunnen worden beschouwd. Door hun status als religieuze nakomelingen genieten Ashraf-leden regelmatig bescherming door de grotere clans in de regio. Integratie in andere aanwezige clans is natuurlijk en gebeurt regelmatig. Deze informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier.

Daarenboven zitten er ook een heleboel inconsistenties en tegenstrijdigheden in uw verklaringen.

Tijdens uw onderhoud op het CGVS verklaart u dat u weldegelijk in het bezit was van een legaal paspoort, maar bij uw NBMV-registratie verklaarde u nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort (NBMV d.d. 04.01.2022, p.4). U wordt geconfronteerd met de vraag hoe deze twee zaken met elkaar te rijmen zijn en verklaart niet overtuigend dat u nooit het paspoort in handen hebt gehad, omdat de smokkelaar het altijd bij zich hield (CGVS, p.8-9). Hoe u dan aan de foto kwam op uw gsm bij uw aanhouding, komt omdat u een screenshot kreeg van uw maternale oom (CGVS, p.9). Waarom u dan verklaarde nooit een paspoort te hebben gehad, komt volgens u omdat u het paspoort dus nooit zelf in handen hebt gehad en dat u er niet veel over werd gevraagd (CGVS, p.9).

Op het CGVS verklaart u dat u op 30 september 2021 Somalië verliet (CGVS, p.17). U wordt geconfronteerd met uw NBMV-interview, waar u verklaarde op 1 januari 2021 het land te hebben verlaten (NBMV, p.3). Dit gaat over een verschil van negen maanden. U blijft herhaaldelijk voorhouden dat u bij uw NBMV-interview dergelijke datum niet heeft verklaard en dat het probleem bij de tolk lag (CGVS, p.3-4, 18). Aan het begin van het onderhoud werd u nochtans gevraagd of u opmerkingen had over het NBMV interview of het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (d.d. 22.06.2022), en verklaarde geen opmerkingen te hebben en voegde enkel uw motief met betrekking tot de discriminatie toe (CGVS, p.3-4).

Op de DVZ verklaarde u nog met een studentenvisum naar Turkije te zijn gereisd. Op het CGVS verklaart u zich niet te herinneren op welke manier en met welke middelen u reisde naar Turkije (CGVS, p.18). Volgens uw verklaringen op het CGVS verbleef u slechts tien dagen in Turkije, terwijl u bij uw NBMV-interview vertelde vijf maanden in Turkije te hebben gewoond (NBMV, p.3). U wordt geconfronteerd met uw verklaringen en blijft aanhouden dat u deze zaken niet zo verklaarde. Opnieuw schuift u de fout af op de vertaling van de tolk en beweert u niets te hebben verklaard bij het NBMV-interview en enkel uw vingerafdrukken te hebben gegeven (CGVS, p.18).

Over de reden waarom u Somalië verliet legt u ook tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens uw onderhoud op het CGVS verklaart u dat u Somalië verliet omdat Al Shabaab u onder dwang meenam en u probeerde te overtuigen om u bij hen aan te sluiten (CGVS, p.19). Gevraagd of er nog andere redenen zijn verwijst u naar de discriminatie die uervaarde omwille van uw Ashraf Hassan clanachtergrond (CGVS, p.20). Tijdens uw NBMV-interview verklaarde u echter dat u Somalië verliet omdat Al Shabaab uw vader had gedood en verklaart u niets over de vernoemde gedwongen rekrutering (NBMV, p.4). Volgens uw verklaringen op het CGVS werd uw vader gedood in het regenseizoen (i.e. april-juni) van 2019, maar op uw NBMV-interview stelt u geheel tegenstrijdig dat uw vader één jaar eerder werd gedood (CGVS, p.8,11; NBMV, p.2). U wordt geconfronteerd en verklaart wederom dat u de tolk tijdens het genoemde interview niet begreep (CGVS, p.32). Hoe de overige verklaringen destijds dan werden genoteerd laat u ongemoeid. Zoals hierboven vermeld werd u op het CGVS gevraagd naar het verloop van uw eerdere twee interviews en verklaarde u geen opmerkingen te hebben, buiten dat u de gebeurtenis met betrekking tot de discriminatie niet kon vermelden (CGVS, p.3-4). Dat u de tolk bij uw NBMV-interview niet begreep heeft u bij uw volgende interview bij de DVZ of het CGVS nooit zelf aangehaald. Dergelijke wijzigingen kwamen echter slechts ter sprake wanneer u geconfronteerd werd met de verschillende tegenstrijdigheden in uw dossier.

Hetzelfde geldt voor uw scholingsgraad. Bij uw NBMV-interview verklaart u dat u naar school ging tot de achtste graad (NBMV, p.4). Bij de DVZ verklaart u slechts anderhalf jaar scholing te hebben gevolgd en dus niet langer dan de eerste graad van de lagere school naar school te zijn geweest (DVZ, p.6). Op het CGVS zegt u nog iets compleet anders en verklaart u dat u pas na de dood van uw vader naar school ging en stopte wanneer uw problemen met Al Shabaab startten in september 2021 (CGVS, p.11). Als u effectief pas naar school ging na de dood van uw vader in april-juni 2019, dan zou dat u op dat moment zestien tot negentien jaar hebben gemaakt, wat een bedenkelijke leeftijd is om met school te beginnen (CGVS, p.11).

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van een verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. In casu moet worden vastgesteld dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent uw leeftijd, het overlijden van uw vader, uw vertrek uit Somalië, uw reisweg, het al dan niet bezitten van een paspoort en uw clan. De vaststelling dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw dergelijke zaken, allemaal relevante elementen voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming, is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid en voor de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees bij terugkeer.

Verder kan er om volgende redenen geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat Al Shabaab u probeerde te rekruteren.

Zoals eerder aangehaald bracht u uw problemen omwille van uw ontvoering en gedwongen rekrutering niet aan tijdens uw eerste interview (NBMV-interview). Nochtans was dit de directe aanleiding voor uw definitief vertrek uit uw land van herkomst en koppelt u er een vrees bij terugkeer aan vast (CGVS, p.20). In die zin moet dit motief toch de moeite waard zijn geweest om van meet af aan te vermelden ten aanzien van de

Belgische instanties waarvan u dus verwacht dat ze u bescherming bieden. Deze vaststelling doet het geloof in uw gedwongen rekrutering geen goed.

U geeft enkel een algemene uitleg over hoe Al Shabaab “alle jongens die sterk zijn” nodig heeft om hun rangen te vervoegen. U kwam in aanmerking omdat S. u kende, maar treedt verder niet in detail waarom net u in aanmerking kwam (CGVS, p.22). U ging niet naar de Koranschool, verklaart Al Shabaab slechte mensen te vinden en hebt op geen enkele manier enige linken of banden met Al Shabaab (CGVS, p.11,17). U blijft echter aanhouden en komt telkens aanzetten met dezelfde, algemene verklaringen dat Al Shabaab gewoon langskomt wanneer ze mensen nodig hebben (CGVS, p.23). U wordt geconfronteerd met het feit dat u op geen enkele manier in het vizier zou lopen van Al Shabaab om u in te wijden in de groep, maar verklaart dat het wel moet komen omdat S. u kende (CGVS, p.24). U brengt nochtans geen enkel element aan dat het tegendeel zou bewijzen en dat u weldegelijk op de radar van Al Shabaab zou verschenen zijn.

Het is niet aannemelijk dat Al Shabaab zo lichtzinnig zou omgaan met wie ze inlijven. Het slagen van de handelingen van Al Shabaab steunt namelijk op het kunnen vertrouwen van rekruten. Door u aan te werven nam Al Shabaab een enorm risico aangezien u verschillende motieven had om hen te verraden. Uw vader werkte voor de overheid en werd daarom gedood door Al Shabaab (CGVS, p.12,32). U vindt Al Shabaab slechte mensen omdat zij uw vader en uw broer gedood hadden op gruwelijke wijze (CGVS, p.25). Over de dood van uw vader verklaart u zelfs dat zijn lichaam helemaal aan stukjes werd belazen door explosieven (CGVS, p.12). Ook uw oom werd gedood door Al Shabaab (CGVS, p.19). U had dus meer dan genoeg redenen om Al Shabaab en hun plannen te dwarsbomen of wraak te nemen op hen eenmaal u daar de kans toe zou krijgen.

U bent ook niet eenduidig over hoe Al Shabaab rekruteerde in uw regio. Tweemaal verklaart u dat Al Shabaab regelmatig werkte met mensen die zich vrijwillig bij hen aansloten (CGVS, p.22). Wanneer u dan gevraagd wordt waarom Al Shabaab nog de moeite zou doen om mensen gedwongen te rekruteren, in een regio waar zij al de controle over hebben, komt u op uw verklaringen terug en verklaart u dat mensen zich toch niet vrijwillig bij hen aansluiten en dat ze wél mensen moeten dwingen (CGVS, p.16,23).

U kent ook bijzonder weinig informatie over andere jongens uit het dorp die gerekruteerd zouden zijn. U verklaart dat Al Shabaab alle jongens van het dorp nodig had om hun rangen te versterken (CGVS, p.22). U kan slechts enkel nog vertellen over M. A. en M. M., uw buurjongens, waarvan u pas wist dat zij ook gerekruteerd waren het moment dat u ze tegenkwam in het Al Shabaab-kamp (CGVS, p.22). Op welke manier zij benaderd werden weet u ook niet (CGVS, p.23). Het is op z'n minst vreemd te noemen dat u beweert dat Al Shabaab te pas en te onpas jongens meenam uit hun huizen, maar slechts op de hoogte bent van twee andere jongens nota bene enkel omdat u ze in het kamp tegenkwam. U verklaart slechts dat er zeker wel nog zijn, maar dat u het zich niet kan herinneren (CGVS, p.23).

Volgens u probeerde Al Shabaab u te overtuigen van hun doel door met jullie te spreken en naar jullie te preken (CGVS, p.25). Door over goede zaken te spreken, te vertellen over zichzelf en de verschillende gevechten die ze wonnen, was Al Shabaab ervan overtuigd dat jullie zouden meegaan in hun gedachtegoed (CGVS, p.25). Ze spraken over ‘de ongelovigen’, maar wat ze bedoelden met ongelovigen of waarom deze mensen ongelovig waren, kan u niet vertellen (CGVS, p.26). U weet enkel dat ze doelden op de buitenlanders en dat ze tegen hen waren (CGVS, p.26). Het is niet aannemelijk dat leden van Al Shabaab u op dergelijke passieve wijze zouden proberen te overhalen van hun gelijk en hun doel. Al Shabaab zou immers hun rekruten volledig onderdompelen in hun denkwijze en manier van doen. Het overtuigen van rekruten realiseren ze door middel van indoctrinatie. Indien iemand niet doordrongen zou zijn van hun ideeën is het voor hen immers gevaarlijker dat hun plannen in het water vallen of dat die persoon hen zou verraden.

U slaagde erin samen met M.(...) A.(...) en M.(...) M.(...) te ontsnappen..., omdat jullie verstopt waren in de toiletten vlak voor het gebed. Niemand zag dat jullie wegliepen, omdat iedereen zich bukte voor het gebed (CGVS, p.27-28). Erna lette ook niemand op jullie afwezigheid, omdat de bewakers zich tijdens het gebed niet bezighielden met de mensen (CGVS, p.28). Al Shabaab hield jullie niet in de gaten, omdat jullie hun vertrouwen hadden gewonnen door al enkele dagen met hen mee te bidden (CGVS, p.28). Het is niet geloofwaardig dat Al Shabaab niet meer energie zou steken in het controleren van hun rekruten. U was immers al een onbetrouwbare rekrutee, omdat u en uw oom initieel weigerden om u naar het kamp van Al Shabaab te sturen en uw voor de overheid werkende vader, broer en oom door Al Shabaab werden gedood (CGVS, p.23,25,28,32). Dat Al Shabaab u en uw buurjongens vertrouwden omdat jullie deelnamen aan het gebed, nadat ze jullie amper enkele dagen voordien nog gevangen namen, sloegen én folterden, is compleet inconsistent gedrag van Al Shabaab en zodus onaannemelijk (CGVS, p.19,25).

U verklaart dat u na uw ontsnapping ongezien terug in Sagalaad bent geraakt en vervolgens ongezien kon vertrekken naar Afgooye en van daaruit naar Mogadishu. Dat Al Shabaab dit niet opmerkte is bedenkelijk aangezien u beweert dat het dorp en de regio onder de controle van Al Shabaab stonden (CGVS,

p.16,29-30). Nergens onderweg bent u ook maar enige controle tegengekomen (CGVS, p.30). Het is op z'n minst twijfelachtig te noemen dat Al Shabaab door al die moeite zou gaan om jongens gedwongen mee te nemen uit hun huizen om die jongens vervolgens te laten ontsnappen uit de kampen en het dorp. Dat u op geen enkel moment werd gecontroleerd toen u terug naar uw dorp ging en vervolgens naar Mogadishu is erg opmerkelijk (CGVS, p.30).

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

De medische attesten met betrekking tot uw littekens geven geen blijk van onder welke omstandigheden dergelijke wonden zijn opgelopen, maar verwijzen enkel naar uw eigen verklaringen. Deze attesten kunnen op geen enkele manier een oorzakelijk verband vaststellen tussen uw littekens en de door u aangehaalde problemen.

De opmerkingen van uw advocaat zijn evenmin in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw advocaat stelt dat u uitgebreid kon vertellen over uw detentie en dat de tegenstrijdigheden te wijten zijn aan het gegeven dat verzoekers niet voorbereid zijn op de interviews bij hun aankomst in België (CGVS, p.34). Van een verzoeker om internationale bescherming kan evenwel verwacht worden dat hij doorheen de procedure coherente verklaringen aflegt en van meet af aan bij zijn eerste interview zijn persoonlijke elementen en asielmotieven consistent en volledig uit de doeken doet.

Voorts stelt uw advocaat dat er in de Lower Shabelle nog een hoog niveau van willekeurig geweld bestaat en dat er daarom minder elementen nodig zijn om subsidiaire bescherming toe te passen (CGVS, p.33). Uit de COI blijkt dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op [https://www.refworld.org/type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html](https://www.refworld.org/type/COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html) of op <https://www.refworld.org>, de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De

voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawiisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Er dient aldus niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Lower Shabelle te worden beoordeeld.

Lower Shabelle wordt in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de "loutere aanwezigheid" ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Lower Shabelle een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Lower Shabelle is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Lower Shabelle vormt samen met Bay en Bakool de deelstaat South West. De regio is gelegen langs de kust van Zuid-Somalië en is één van de meest waardevolle economische en strategische zones van het land. Mede hierdoor is al-Shabaab zeer actief in deze regio. De regio kent een grote militaire aanwezigheid van het Somalische leger, van AMISOM/ATMIS en van de Verenigde Staten. Al-Shabaab controleert voornamelijk de landelijke gebieden in Lower Shabelle, terwijl de grote steden onder de controle zijn van de nationale en internationale strijdkrachten. De controle over de landelijke gebieden rond de grote steden is vaak onduidelijk of wordt betwist. De belangrijkste bron van conflict in Lower Shabelle is de voortdurende gewapende confrontatie tussen al-Shabaab en anti-al-Shabaab-troepen, waaronder strijdkrachten van het SNA/Somalische leger en AMISOM/ATMIS. Ook de door de overheid gesteunde Macawiisley-militie mengt zich in de strijd tegen al-Shabaab. Een andere belangrijke bron van conflict zijn de geschillen tussen clans over land en water en zakelijke belangen. Er heerst een voortdurende rivaliteit tussen de Hawiye-clans enerzijds en de Biyomaal- en Digil-clans anderzijds, wat al-Shabaab steeds weer in zijn eigen voordeel probeert uit te spelen.

Volgens een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) telt de bevolking van Lower Shabelle in december 2022 1.425.393 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november 2023 481 geweldsincidenten in de regio, waaronder voornamelijk battles (362) en in mindere mate explosions/remote violence (99) en violence against civilians (20). De meeste gevechten (battles) zijn aanvallen door al-Shabaab op de Somalische veiligheidsdiensten (het SNA, het NISA en Special Forces) en de ATMIS-troepen (het Oegandees contingent). Onder de noemer explosions/remote violence is al-Shabaab verantwoordelijk voor 83 van de 99 incidenten. Het betreffen grotendeels IED-aanvallen en enkele mortieraanvallen gericht tegen de Somalische veiligheidsdiensten, ATMIS en burgers. ATMIS voert ook mortieraanvallen uit en US AFRICOM luchtaanvallen gericht tegen al-Shabaab. Wat het gericht geweld tegen burgers (violence against civilians) betreft, is al-Shabaab verantwoordelijk voor 12 incidenten. Dit zijn gerichte moorden op onder meer zakenlui, een voormalige verkiezingsafgevaardigde, de executie van vijf personen verdacht van spionage en de moord op personen die verdacht worden van drugshandel. ACLED registreert ook 6 incidenten waarbij de Somalische veiligheidsdiensten een burger doodschieten, in sommige gevallen omwille van een dispuut over geld met een taxichauffeur/tuktuk-bestuurder. ACLED noteert in totaal 1.137 dodelijke slachtoffers in de regio Lower Shabelle. De meeste doden registreert ACLED onder battles met 875 doden. De dodelijke slachtoffers zijn vooral AS-soldaten, Oegandese ATMIS-soldaten en al-Shabaabstrijders die omkomen tijdens militaire operaties of door al-Shabaab-aanvallen op militaire doelwitten. ACLED noteert geen burgerdoden in deze categorie. Voor incidenten onder explosions/remote violence registreert ACLED 239 doden, voor violence against civilians 23. ACLED registreert de meeste burgerdoden (84) door explosions/ remote violence waarbij burgers om het leven komen door onder meer IED- en granaataanvallen, mortierinslagen en niet-ontplofte munitie. Al-Shabaab, ATMIS, US AFRICOM en onbekende gewapende groepen zijn de actoren van dit dodelijk geweld tegen burgers. De meerderheid van de intern ontheemden die in de eerste plaats droogte en conflict/onveiligheid ontvluchtten en in een kleine minderheid overstromingen, hervestigt zich in de regio Benadir. Een minderheid vindt zijn toevlucht in de eigen regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Lower Shabelle sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Lower Shabelle in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Lower Shabelle een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Somalië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De rechtspleging

De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de

verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de commissaris-generaal niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- *artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève;*
- *artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 Vreemdelingenwet;*
- *artikel 3 EVRM;*
- *artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- *het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten);*
- *de beoordelingsfout*".

Het verschil tussen verzoekers verklaarde leeftijd en die van de leeftijdstest, ligt laag. Verzoeker volhardt in de leeftijd die hij verklaard heeft en die hij gehoord heeft van zijn ouders. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de overgrote meerderheid van de Somaliërs geen identificerende documenten heeft, en dat dergelijke documenten ook nauwelijks een rol spelen in het dagelijks leven. Mensen worden geïdentificeerd op basis van hun clan en familienaam. Slechts 3% van de Somaliërs is in het bezit van een geboorteakte. Verzoeker citeert uit landeninformatie. Gelet op het ontbreken van identiteitsdocumenten, kon verzoeker zich enkel baseren op de leeftijd die hem door zijn ouders werd verteld. Verzoeker heeft nooit de intentie gehad om de Belgische autoriteiten te misleiden wat dit betreft, en is te goeder trouw. Rekening houdende met het gebrek aan identificerende documenten, in combinatie met het eerder beperkt verschil tussen de opgegeven leeftijd en de weerhouden leeftijd, mag dit element geen determinerende rol spelen in de beoordeling van verzoekers dossier. Wat de leeftijd betreft die op verzoekers paspoort genoteerd werd, namelijk 2000, gaf verzoeker hier voldoende uitleg bij. Verzoeker vertelde dat hij wenste deel te nemen aan een voetbalprogramma en dat zijn leeftijd verkeerd genoteerd werd opdat ze een persoon van een meerderheidsclan zouden kunnen kiezen voor het programma. Verzoeker had dan ook een afdoende uitleg voor het leeftijdsverschil dat op zijn paspoort genoteerd werd.

Verzoeker wenst aan te geven dat hij, op het moment van indiening van huidig verzoekschrift, geen kopie heeft ontvangen van de NBMV-fiche. Hij vroeg via zijn raadvrouw een kopie op van het administratief dossier op 14 augustus 2024 en ontving dit op 21 augustus 2024. Het dossier bevatte echter geen kopie van de NBMV-fiche, waardoor verzoeker deze alsnog opvroeg op 30 augustus 2024 (stuk 3). Er kwam geen antwoord op deze vraag, waardoor verzoeker zich niet dienstig kan verweren tegen de elementen aangehaald in de bestreden beslissing die betrekking hebben op de NBMV-fiche. Wat dit betreft dient opgemerkt te worden dat het feit dat de bestreden beslissing in grote mate gebaseerd is op de NBMV-fiche op zich reeds problematisch is. Deze fiche wordt opgesteld bij aankomst van de verzoeker in België, zonder bijstand van een advocaat, vaak in slechte omstandigheden. Verzoeker verklaarde dat hij zijn verzoek registreerde na twee nachten op straat te hebben doorgebracht. Eveneens gaf verzoeker aan dat er zich ernstige communicatieproblemen hebben voorgedaan met de tolk, die een ander dialect sprak.

Waar commissaris-generaal verzoeker verwijt dat hij geen opmerkingen formuleerde bij de NBMV-fiche, dient opgemerkt te worden dat hij niet in het bezit was van deze fiche, aangezien deze niet overhandigd wordt aan de verzoeker. Verzoeker kon dus niet nagaan wat er tijdens de registratie van zijn verzoek genoteerd werd. Toen de commissaris-generaal vroeg naar eventuele opmerkingen over dit interview, blijkt ook duidelijk dat verzoeker beide interviews (de NBMV-registratie en het interview bij DVZ) door elkaar haalde (zie onder meer Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 18, 32 en 33), waarbij hij enkel opmerkingen formuleerde bij het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken, aangezien hij deze notities wel in zijn bezit had. Verzoeker ontkent niet dat er van een verzoeker verwacht mag worden dat hij van bij zijn registratie coherente verklaringen aflegt. Wel dient er rekening gehouden te worden met de moeilijkheden waarvan verzoeker gewag maakte, zowel omwille van zijn verblijf op straat als omwille van de tolk, alsook met het feit dat verzoeker de juistheid van de NBMV-fiche niet kon nagaan. De commissaris-generaal mocht zich dan ook niet in grote mate baseren op deze fiche, en diende eveneens de coherentie tussen het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken en het interview op het commissariaat-generaal te beoordelen.

Verzoeker verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort omdat hij dit paspoort nooit in handen heeft gehad, zoals hij ook aangaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker op consistente wijze: *"Ik had een eigen paspoort. Maar ik heb het*

nooit in mijn handen gehad. De man, de voorzitter van de sport in district Afgooye, heeft dat voor mij gemaakt. Ze wilden dat ik met hen meeding, maar ik ging niet. En hij bracht het paspoort bij mijn oom langs moederszijde. Ik had er enkel een foto van." (CGVS-vragenlijst, stuk 7, vraag 25). Aangezien de commissaris-generaal niet verder verduidelijkt waarom de voorgestelde werkwijze ongeloofwaardig zou zijn, kan verzoeker zich hier ook niet dienstig tegen verdedigen. Hij kan dan ook enkel volharden in het feit dat hij wel degelijk een legaal paspoort had, maar dat hij dit nooit zelf in handen heeft gehad en daarom ook verklaarde dat hij nooit (fysiek) in het bezit is geweest van een paspoort.

Vooreerst wenst verzoeker aan te geven dat hij ook tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op consistente wijze verklaarde dat hij Somalië verlaten heeft op 30 september 2021 (CGVS-vragenlijst, stuk 7, vraag 10). Opnieuw dient opgemerkt te worden dat verzoeker niet kon nagaan welke informatie genoteerd werd in de NBMV-fiche. 1 januari is echter een datum die vaak gebruikt wordt wanneer de werkelijke datum niet gezegd wordt of onbekend is, waardoor verzoeker aanneemt dat hem tijdens het NBMV-interview enkel gevraagd werd in welk jaar hij Somalië verliet, waarbij hij 2021 verklaard heeft. Hij neemt aan dat de volledige datum dan als 1 januari 2021 genoteerd werd, maar volhardt in het feit dat hij nooit zelf de datum van 1 januari heeft opgegeven. Verzoeker weet ook niet waarom hij over de datum van zijn vertrek zou liegen; dit zou hem absoluut niets opbrengen en zou zijn relaas niet sterker maken.

Verzoeker begrijpt niet waar de tegenstrijdigheid over de duur van zijn verblijf in Turkije vandaan komt, maar kon opnieuw de inhoud van de NBMV-fiche niet nalezen, waardoor dit element niet als doorslaggevend beschouwd mag worden. Verzoeker volhardt in het feit dat hij 10 dagen in Turkije verbleef. Hij kan opnieuw niet inzien waarom hij over de duur van zijn verblijf in Turkije zou liegen, aangezien dit geen enkele invloed heeft op zijn relaas. Wat de middelen betreft die gebruikt werden voor de reis naar Turkije, stelt de commissaris-generaal eveneens een tegenstrijdigheid vast. Zo verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken met een studentenvisum te zijn gereisd, terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij zich niet herinnerde met welk soort visum hij gereisd was. Het persoonlijk onderhoud werd meer dan twee jaar na de indiening van verzoekers aanvraag afgelegd. Het is dan ook normaal dat de herinneringen van verzoeker gedurende deze tijd zouden vervagen. Dit is des te meer het geval nu verzoeker een psychologisch attest voorlegde dat bevestigt dat verzoeker onder meer lijdt aan geheugenverlies en omwille van zijn posttraumatisch stresssyndroom vaak totaal verward is (stuk 4). Wel heeft verzoeker consistent verklaard dat hij legaal vanuit Somalië naar Turkije gereisd is en hiervoor een visum gebruikt heeft. De aard van dit visum verandert opnieuw niets aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

De bestreden beslissing verwijt verzoeker vervolgens dat hij tijdens het NBMV-interview niets zei over de gedwongen rekrutering waarvan hij slachtoffer werd, noch over de discriminatie die hij ondervond als lid van de Ashraf-minderheidsclan. Opnieuw kan verwezen worden naar de slechte omstandigheden waarin het NBMV-interview werd afgelegd, waarbij verzoeker de redenen van zijn vertrek niet op adequate wijze kon uiteenzetten.

Wat het moment betreft waarop verzoekers vader gedood werd, stelt verzoeker vast dat er opnieuw aan de NBMV-fiche, die verzoeker niet kon nalezen, een te groot gewicht wordt gegeven. Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken, net zoals bij het Commissariaat-generaal, verklaarde dat zijn vader in het regenseizoen van 2019 gedood werd door Al Shabaab. Eveneens dient opgemerkt te worden dat verzoeker op geloofwaardige wijze kon vertellen over de dood van zijn vader. Gelet op verzoekers psychische toestand, dient er voornamelijk gekeken te worden naar zijn beleving van deze gebeurtenis, eerder dan blindelings rekening te houden met een vastgestelde tegenstrijdigheid op vlak van data. Hoewel de notities van het persoonlijk onderhoud weinig gedetailleerd zijn over de emoties die bij verzoeker vastgesteld konden worden, blijkt wel uit deze notities dat de commissaris-generaal meermaals moest vragen of het ging met verzoeker en of hij verder kon spreken. Hieruit kan afgeleid worden dat verzoeker erg emotioneel werd toen hij over de dood van zijn vader moest spreken. Gelet op de doorleefde aard van verzoekers verklaringen, alsook op het feit dat hij duidelijk zeer geëmotioneerd werd toen hij over de dood van zijn vader moest spreken, dient hier wel degelijk geloof aan gehecht te worden.

Wat verzoekers scholingsgraad betreft, kan er gewezen worden op verzoekers consistente verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, waar hij telkens verklaarde dat hij anderhalf jaar scholing heeft genoten. Verzoeker werd niet geconfronteerd met de tegenstrijdigheid ten opzichte van de NBMV-fiche, zoals blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Waar de commissaris-generaal stelt dat de leeftijd waarop verzoeker met school begon bedenkelijk is, houdt hij onvoldoende rekening met de specifieke Somalische context. Bij gebrek aan financiële middelen – aangezien verzoeker afkomstig is uit een arm gezin van landbouwers – is het aannemelijk dat hij niet meteen zou beginnen met school, maar pas op een latere leeftijd zou starten. Opnieuw werd de vraag niet gesteld aan verzoeker, waardoor hij hier geen bijkomende uitleg bij heeft kunnen geven.

Verzoeker verwijst naar de "Query Response", opgesteld door LandInfo in augustus 2018, die toegevoegd werd aan het administratief dossier, waarin gesteld wordt dat de Ashraf Hassan-leden doorgaans niet kunnen beschouwd worden als een minderheid, aangezien zij vaak 'geadopteerd' worden door grotere clans. Er dient

echter opgemerkt te worden dat er nog steeds een onderscheid bestaat tussen de oorspronkelijke leden van de grotere clan enerzijds, en de Ashraf-geadopteerden anderzijds. Verzoeker citeert uit voormelde bron. Dit vormt reeds een eerste aanwijzing dat er wel degelijk een onderscheid wordt gemaakt, en mogelijks discriminatie bestaat, tussen Ashraf-leden en de leden van de grotere clans. Verder dient opgemerkt te worden dat het EUAA rapport "Somalia – Targeted profiles" van september 2021 de schrijnende situatie van de Ashraf beschrijft, in tegenstrijd met het door de commissaris-generaal aangehaalde rapport.

Waar de commissaris-generaal meent dat verzoeker onvoldoende informatie kon geven over de Ashraf-clan, dient vastgesteld te worden dat de lat te hoog werd gelegd, zonder dat er rekening gehouden werd met het profiel van verzoeker. Verzoeker is laaggeschoold, is afkomstig uit een rurale omgeving en was nog zeer jong op het moment van zijn vertrek uit Somalië (18 jaar volgens de leeftijdtest, 16 jaar volgens de leeftijd die verzoeker van zijn moeder gehoord heeft). Het is dan ook niet verwonderlijk dat hij weinig objectieve informatie zou hebben over de Ashraf-clan, waardoor er gekeken moet worden naar zijn concrete ervaringen als lid van de Ashraf-clan, die verzoeker wel degelijk uitgebreid kon uiteenzetten. Wat dit betreft dient opgemerkt te worden dat verzoeker spontaan, bij het begin van het persoonlijk onderhoud, aangaf dat hij niet over de discriminatie had kunnen spreken tijdens het eerste interview. Verder vertelde verzoeker uitgebreid over concrete feiten van discriminatie waarmee hij te maken kreeg. Zijn verklaringen dienen wat dit betreft hernomen te worden. Verzoeker was ook duidelijk geëmotioneerd toen hij over deze discriminatie vertelde, wat de geloofwaardigheid ervan bijkomend bevestigt. Toen de commissaris-generaal hierover doorvroeg, kon verzoeker nog twee andere concrete voorbeelden geven van de discriminatie waarvan hij slachtoffer werd. Verzoekers verklaringen aangaande de discriminatie zijn doorleefd en zeer concreet. Gelet op zijn profiel en rurale herkomst, dient er rekening gehouden te worden met de concrete voorbeelden die hij kon geven van de discriminatie. Er kan bijgevolg aangenomen worden dat verzoeker wel degelijk tot de Ashraf Hassan-clan behoort.

De landeninformatie aangaande rekrutering bevestigt de verklaringen van verzoeker. Het administratief dossier bevat echter geen enkele objectieve informatie over deze rekrutering, wat op zich reeds een schending van de zorgvuldigheidsplicht inhoudt. Om verzoekers verklaringen te kunnen beoordelen, diende de commissaris-generaal deze te toetsen aan de algemene landeninformatie, *quod non in casu*. Thans steunt de beoordeling van de commissaris-generaal exclusief op veronderstellingen en speculatie, wat geen afdoende motivering vormt.

Zo stelt het rapport van LandInfo van 2012, dat terug te vinden is in het administratief dossier, dat de rekrutering soms agressief kan zijn en dat nieuwe rekruten gedwongen verzameld worden in scholen of via round-ups in bussen. Het rapport van LandInfo stelt vervolgens dat er geen uniforme methodes gehanteerd worden in de gebieden waar Al Shabaab de controle heeft, en dat lokale omstandigheden een grote rol spelen. Er kan bijgevolg niet afgegaan worden op één welbepaalde methode, waardoor de commissaris-generaal verkeerdelijk de door verzoeker geschetste methode als ongeloofwaardig afschrijft. Agressieve rekruteringsmethoden vormen een oplossing voor een stijgend aantal gedeserteerde strijders. Ook de manier waarop Al Shabaab de jongeren probeert te overtuigen komt overeen met de methode die door verzoeker geschetst werd, in die zin dat ze de jongeren aanmoedigen om hun plicht te vervullen als echte moslims. Uit algemene landeninformatie blijkt dat de jongeren die door Al Shabaab gerekruteerd worden doorgaans niet vertrouwd worden met belangrijke taken, maar gebruikt worden als kanonnenvoer. Verzoeker zou gedwongen gerekruteerd worden en gebruikt worden in de strijd van Al Shabaab, zonder dat loyaliteit hierbij een grote rol speelt. Ook de EASO COI Query van oktober 2019, eveneens terug te vinden in het administratief dossier, bevestigt dat Al Shabaab overgaat tot gedwongen rekrutering in gebieden waarover de groepering controle heeft. Eveneens blijkt uit dit rapport dat het aantal vrijwillige rekruten daalt, waardoor Al Shabaab meer beroep moet doen op gedwongen rekrutering. Opnieuw wordt bevestigd dat Al Shabaab jongeren onder meer rekruteert in scholen, madrassa's en moskeeën.

De commissaris-generaal gaat in de bestreden beslissing volledig voorbij aan het feit dat gedwongen rekrutering door Al Shabaab effectief gebeurt in gebieden die onder controle staan van de groepering. Verzoeker verklaarde dat Al Shabaab de controle had over het dorp Sagaalad, en kon ook weergeven welke invloed deze controle had op het dagelijks leven (CGVS, p. 16). De versie van de feiten die door verzoeker weergegeven wordt, kan dus onmogelijk uitgesloten worden. Wat betreft de rekruteringsmethodes van Al Shabaab, gaf verzoeker duidelijk aan dat er twee manieren zijn: vrijwillig of gedwongen, en dat mensen die vrijwillig aansluiten geen problemen krijgen (CGVS, p. 22). Verzoeker gaf aan dat Al Shabaab vooral beroep doet op gedwongen rekrutering wanneer zij mensen nodig hebben (CGVS, p. 23). Verder dient opgemerkt te worden dat verzoeker zeer uitgebreid was in zijn 'vrij relaas' en veelvuldige details gaf over de rekrutering door Al Shabaab, wat reeds een belangrijke indicatie vormt van zijn geloofwaardigheid. Opnieuw werd verzoeker emotioneel bij het vertellen van zijn problemen, wat een indicatie vormt van zijn geloofwaardigheid. Toen de commissaris-generaal doorvroeg, kon verzoeker bijkomende informatie geven over zijn rekrutering. Zo vertelde hij dat de boodschap om hem te rekruteren van een hogere emir kwam, die niet vaak gezien wordt.

De Commissaris-generaal stelt dat verzoeker niet verduidelijkt waarom hij op de radar van Al Shabaab verscheen. Het is voor verzoeker echter bijzonder moeilijk om dit met zekerheid te weten. Toch gaf hij aan dat Al Shabaab in het algemeen alle sterke jongens nodig hebben. Eveneens kende verzoeker een lid van Al Shabaab, S. en is het volledig aannemelijk dat deze laatste verzoeker als rekrut zou hebben voorgesteld. S. trachtte verzoeker ervan te overtuigen dat het een goed idee was om bij Al Shabaab aan te sluiten, en beloofde hem onder meer dat hij goed betaald zou worden en zijn familie zou kunnen helpen. Verzoeker gaf aan dat S. ijsjes voor verzoeker kocht en rustig met hem praatte. Verzoeker gaf bijgevolg duidelijk weer hoe Al Shabaab eerst probeerde om hem vrijwillig te doen aansluiten. Aangezien verzoeker hier geen gevolg aan gaf, werd hij gedwongen meegenomen.

Verzoeker herhaalt verder zijn verklaringen over zijn rekruteringsproces.

Verzoeker werd in Somalië slachtoffer van behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM, waarvan hij tot op heden de littekens draagt. Gelet op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en van de Raad van State, was het de commissaris-generaal niet toegestaan om de neergelegde originele medische attesten buiten beschouwing te laten en zich te beperken tot een geloofwaardigheidsbeoordeling van verzoekers relaas. De Belgische Staat werd voor dergelijke praktijk reeds veroordeeld op 2 oktober 2012 door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Singh. Dezelfde redenering kan *in casu* gevolgd worden, waarbij opgemerkt dient te worden dat verzoeker, in tegenstelling tot de verzoekers in het arrest Singh, wel degelijk originele documenten heeft voorgelegd. Deze originele documenten hadden dan ook *in concreto* onderzocht moeten worden. Wel diende commissaris-generaal het voordeel van de twijfel toe te passen wat betreft de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Verzoeker verwijst verder naar Europese rechtspraak en rechtspraak van de Raad.

Verzoeker legde eveneens een psychologisch attest voor, hernomen in stuk 4. Ook dit attest wordt volledig buiten beschouwing gelaten, in die zin dat de commissaris-generaal het attest enkel betreft in de beoordeling van de bijzondere procedurele noden, maar niet in het geloofwaardigheidsonderzoek. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de commissaris-generaal geen enkele expertise heeft wat betreft psychische opvolging, waardoor het bijzonder onzorgvuldig en onredelijk is om een psychisch attest, opgesteld door een klinisch psycholoog, als onduidelijk of ongeloofwaardig te beschouwen. Het attest werd opgesteld op basis van een intensieve opvolging van verzoeker, en het is hierbij niet noodzakelijk om het volledige proces weer te geven op basis waarvan het attest werd opgemaakt. Het attest is duidelijk, precies en specifiek toegepast op de situatie van verzoeker. Het was dan ook niet aan de commissaris-generaal om dit, zonder enige objectieve reden, buiten beschouwing te laten. Uit het gevoegde attest blijkt dat verzoeker ernstig lijdt onder de traumatische ervaringen die hij heeft meegemaakt in zijn land van herkomst. Hij lijdt onder meer aan geheugenverlies, concentratieproblemen, desoriëntatie en lichamelijke klachten, wat noodzakelijkerwijze een invloed heeft op de manier waarop hij zijn verhaal kan vertellen. De psycholoog haalt in het attest aan dat verzoeker emotionele uitbarstingen kan krijgen die leiden tot verwarring en incoherente verklaringen. Dit had dan ook moeten leiden tot een bredere toepassing van het voordeel van de twijfel, *quod non in casu*. Door het neergelegde attest op ongefundeerde wijze te bekritisieren en niet te betrekken bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers relaas, schendt de commissaris-generaal op manifeste wijze de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht die op hem rust.

Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Vooreerst wenst verzoeker nogmaals aan te dringen op het zeer hoge niveau van geweld dat nog steeds heerst in Lower Shabelle, waardoor waakzaamheid geboden is en verzoeker, in geval van twijfel, een beschermingsstatus dient toegekend te worden. Verzoeker citeert uit landeninformatie. De EUAA Country Guidance Somalië van augustus 2023 bevat een niet-exhaustieve oplijsting van relevante risicofactoren waarmee rekening gehouden dient te worden bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. De bestreden beslissing houdt echter geenszins rekening met mogelijke risicofactoren. De commissaris-generaal beperkt zich tot de algemene blote bewering volgens dewelke verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit een verhoogde kwetsbaarheid zou blijken, en ook commissaris-generaal geen aanwijzingen heeft die op een verhoogd risico zouden wijzen. Toch zijn er *in casu* een reeks risicofactoren voorhanden waarmee rekening gehouden moet worden. Deze risicofactoren houden grotendeels verband met de schrijnende socio-economische toestand die in de Hirshabelle Staat heerst, waar Lower Shabelle deel van uitmaakt.

Ten eerste dient vastgesteld te worden dat verzoeker een laaggeschoolde jongeman is, die Somalië op 17-jarige leeftijd (of na leeftijdtest op 19-jarige leeftijd) verlaten heeft. Verzoeker heeft in Somalië nooit formeel gewerkt. Omwille van dit gebrek aan ervaring zou het voor verzoeker zeer moeilijk zijn om een job te vinden in zijn regio, waardoor verzoeker in een uiterst preciaire toestand dreigt terecht te komen in Somalië. Verzoeker is afkomstig uit een familie van landbouwers. Zijn oma en oom hadden dieren en verzoeker hielp zijn moeder met het maken van 'mufo', zijnde een soort deeg gebakken in de oven. De familie hield zich bezig met het hoeden van geiten. Verzoeker gaf aan dat zijn moeder soms veel kon verkopen, soms minder. Indien ze veel verkocht kon de familie twee keer per dag eten, anders slechts één keer. Moest hij opnieuw

geiten kunnen hoeden, zou verzoeker voortdurend buiten werken en zich verplaatsen met zijn dieren. Door deze verplaatsingen zou verzoeker blootgesteld worden aan het willekeurig geweld in de regio, meer dan iemand die statisch werk zou uitoefenen, bijvoorbeeld door het uitbaten van een winkel. Verzoeker verklaarde ook dat hij in het verleden de geiten moest laten drinken op een pleintje met een waterput. Deze verklaringen bevestigen dat verzoeker, indien hij dit werk zou uitoefenen bij terugkeer, zich noodzakelijkerwijze zou moeten verplaatsen in het dorp. Moest verzoeker een andere job willen uitoefenen, dan zal hij in het dorp op zoek moeten gaan naar werk, opnieuw door zich in het openbaar te verplaatsen. Hoe dan ook zal verzoeker eerder manuele jobs kunnen uitoefenen, binnen de gemeenschap waarin hij is opgegroeid, en zal het voor hem moeilijk of zelfs onmogelijk zijn om tewerkgesteld te worden in een veiligere omgeving.

Ten tweede dient opgemerkt te worden dat verzoeker amper nog een familiaal netwerk heeft in Somalië. Het grootste deel van verzoekers broers en zussen is overleden; enkel verzoekers broers Y. en A., 13 en 8 jaar, leven nog. Verder bestaat verzoekers gezin enkel uit zijn moeder en grootmoeder. Omwille van de status van de vrouw in Somalië, dient vastgesteld te worden dat verzoekers gezin niet sterk staat ten opzichte van andere gezinnen waar een mannelijk figuur de leiding kan nemen en voor een inkomen kan zorgen. Eveneens is verzoekers grootmoeder invalide en zit zij in een rolstoel. Verzoeker heeft met niemand anders contact in Somalië. Omwille van dit gebrek aan een stevig familiaal netwerk zou het voor verzoeker veel moeilijker zijn om te voorzien in zijn basisbehoeften. Lokale contacten en clanverhoudingen zijn essentieel in de Somalische samenleving, waardoor een gebrek aan netwerk het leven in ruraal Somalië ernstig bemoeilijkt. Verzoeker zou niet kunnen rekenen op de hulp en steun van zijn familieleden om te overleven, en zou aan zijn lot overgelaten worden. Eveneens kunnen verzoekers familieleden hem niet inlichten over de risico's die verbonden zijn aan de situatie van willekeurig geweld in de regio, wat nog een bijkomende risicofactor inhoudt.

Ten derde speelt ook de moeilijke economische situatie waarin verzoeker zou terechtkomen bij terugkeer naar Somalië een belangrijke rol in de beoordeling van het risico dat verzoeker zou lopen. Dit element hangt samen met de vorige elementen, in die zin dat verzoeker genoodzaakt zou zijn om te werken in gebieden die getroffen worden door het conflict teneinde te voorzien in zijn basisbehoeften. Gelet op verzoekers gebrek aan familiaal netwerk in Somalië, heeft hij geen toegang tot werk op veilige en zekere plekken. Ook zou het voor verzoeker onmogelijk zijn om zich te verplaatsen naar andere regio's in Somalië moest de veiligheidssituatie dit vereisen, en dit bij gebrek aan financiële middelen. Verzoeker bevindt zich dan ook in een kwetsbaardere positie dan andere Somaliërs afkomstig uit de regio Lower Shabelle.

Ten vierde vormt ook het lang verblijf van verzoeker buiten Somalië een individuele risicofactor waarmee voldoende rekening moet worden gehouden. Verzoeker vertrok uit Somalië in september 2021, en verblijft reeds 2,5 jaar in België. Hij heeft hierdoor geen enkele recente ervaring met de regio waarin hij is opgegroeid. Het zal voor hem bijgevolg moeilijker zijn om de risico's in te schatten, waardoor het risico om slachtoffer te worden van (willekeurig) geweld voor verzoeker nog hoger ligt.

Ten slotte vormt ook de psychische toestand van verzoeker een risicofactor bij terugkeer naar Somalië. Zoals bevestigd wordt door het neergelegde attest, lijdt verzoeker aan een posttraumatisch stresssyndroom, waardoor hij heel wat ernstige klachten ondervindt. Zoals in de EUAA Country Guidance Somalia wordt beschreven, kan een slechte psychische toestand, zoals verzoeker ervaart, het vermogen om risico's in te schatten en snel te reageren op gevaarlijke situaties aanzienlijk verminderen. Deze beperking maakt hem bijzonder kwetsbaar in een omgeving waar de veiligheidssituatie slecht is en willekeurig geweld regelmatig voorkomt. De specifieke symptomen die bij verzoeker werden vastgesteld versterken zijn kwetsbaarheid in een context van aanhoudend geweld en onveiligheid. Personen met ernstige psychische aandoeningen, zoals PTSS, lopen een verhoogd risico in conflictgebieden, vooral wanneer toegang tot essentiële gezondheidszorg beperkt wordt door de veiligheidssituatie. In het neergelegde psychologisch attest wordt gesteld dat verzoeker nood heeft aan regelmatige psychologische opvolging, wat omwille van de huidige situatie in Lower Shabelle niet mogelijk zal zijn. Uit de EUAA Country Guidance blijkt dat er een bijzonder acuut gebrek aan mentale gezondheidsspecialisten bestaat in Somalië, waardoor verzoeker – zeker gelet op zijn rurale afkomst – niet behandeld zal kunnen worden voor zijn klachten. Verzoeker zal dan ook geconfronteerd worden met een verergering van zijn psychische toestand, met een verminderde weerbaarheid als gevolg, wat hem kwetsbaarder zal maken voor het willekeurig geweld. Moest verzoeker toch behandeld kunnen worden, dan houdt de reis naar gespecialiseerde instellingen een ernstig risico in, aangezien er regelmatig aanvallen op de weg of op de zorgfaciliteiten zelf gerapporteerd worden. Uit wat voorafgaat blijkt dat er dus wel degelijk een hele reeks individuele elementen voorhanden zijn die het risico op ernstige schade voor verzoeker verhogen bij terugkeer naar Somalië. Deze worden echter geenszins onderzocht door commissaris-generaal, hoewel deze hier kennis van had. Uit de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 blijkt dat het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men een reëel risico op ernstige schade zou lopen bij terugkeer naar Lower Shabelle. Dit niveau is *in casu* bereikt.

Indien de Raad zou oordelen dat er bijkomend onderzoek nodig is om met volledige kennis van zaken een oordeel te kunnen vellen over verzoekers' aanvraag, dient de Raad de bestreden beslissing te vernietigen en terug te verwijzen naar het commissariaat-generaal.

3.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift de volgende stukken:

- opvraging administratief dossier en herinnering NMBV-fiche (stuk 3);
- psychologisch attest (stuk 4)
- rapport landinfo (stuk 5);
- EASO COI Query oktober 2019 (stuk 6).

3.1.3. In een nota met opmerkingen van 12 september 2024 stelt de commissaris-generaal dat het middel ongegrond is.

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

In casu stelt de Raad vast dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn leeftijd. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling in twijfel trekt en tracht te minimaliseren, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet werd betwist. Verzoeker had de mogelijkheid deze beslissing aan te vechten bij de Raad van State. De Raad merkt op dat verzoeker thans in onderhavige procedure geen bewijs voorlegt dat dergelijk beroep is ingediend. Voor de Raad staat de beslissing van de Dienst Voogdij die is genomen ten aanzien van verzoeker dan ook vast. Het feit dat in deze beslissing wordt gesteld dat uit leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker een leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, toont wel degelijk aan dat het uitgesloten is dat verzoeker minderjarig zou zijn. Het feit dat verzoeker bovendien nog steeds vasthoudt aan zijn ongeloofwaardig geachte geboortedatum, toont dan ook aan dat verzoeker wel degelijk bewust tracht de Belgische asielinstanties te misleiden. De vaststelling dat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, is nefast voor verzoekers algehele geloofwaardigheid. Daarnaast staat op verzoekers paspoort dat hij in 2000 geboren is. Verzoekers uitleg hierover biedt onvoldoende verschoning. De Raad wijst op de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier:

“Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 31 januari 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd

overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonst dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. Op basis van bovenvermeld onderzoek werd met een redelijke wetenschappelijke zekerheid vastgesteld dat u op datum van 18 januari 2022 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. De medische test toont aan dat u ouder dan 18 jaar bent. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS blijft u echter aanhouden dat u in 2005 geboren bent (CGVS, p.7). U reisde daarenboven met uw authentiek paspoort waaruit blijkt dat u geboren bent op 1 januari 2000. U wordt hiermee geconfronteerd en verklaart dat uw geboortedatum fout genoteerd staat door een administratieve fout tijdens de voetbalcompetitie. Volgens u was het geen administratieve fout, maar louter discriminatie omdat u tot de Ashrafclan behoorde, waar echter om volgende reden geen geloof aan kan worden gehecht (CGVS, p.8).”

Verzoekers argument dat hij dit paspoort nooit fysiek in zijn handen heeft gehad, staat haaks op de vaststelling dat verzoeker hiervan een foto heeft staan die hij bij de grenscontrole heeft getoond. Dergelijke toelichting in het verzoekschrift toont aan dat verzoeker alsnog tracht om zijn ongeloofwaardige relaas aan te passen, maar dit toont slechts aan dat verzoeker geen consistent verhaal heeft over zijn identiteit.

Verzoeker kan voorts geen afbreuk doen aan zijn onvoldoende doorleefde en tegenstrijdige verklaringen door te wijzen op zijn laaggeschooldheid, zijn afkomst uit een rurale omgeving, zijn jonge leeftijd ten tijde van zijn vertrek uit Somalië en het feit dat het persoonlijk onderhoud twee jaar na de indiening van zijn aanvraag werd afgelegd. De Raad wijst er in deze op dat verzoekers minderjarige leeftijd reeds werd ontkracht door de leeftijdtest. Wat verzoekers laaggeschooldheid betreft, merkt de Raad op dat hij ook hier tegenstrijdige verklaringen over heeft afgelegd. In ieder geval kan zelfs van een laaggeschoold persoon afkomstig uit een rurale omgeving worden verwacht dat deze coherente en doorleefde verklaringen kan afleggen over eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn vluchtrelaas. De Raad benadrukt hierbij dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of dat verzoeker niet in staat zou zijn om de relevante elementen van zijn verzoek om internationale bescherming op een gedetailleerde, correcte en coherente wijze toe te lichten. Hetzelfde geldt voor waar verzoeker aanvoert dat het normaal is dat zijn herinneringen zijn vervaagd omdat het persoonlijk onderhoud meer dan twee jaar na de indiening van zijn aanvraag werd afgelegd. In zoverre verzoeker ter verschoning van zijn verklaringen nog wijst op zijn geheugenverlies dat gestaafd wordt door het psychologische attest dat hij heeft neergelegd, wijst de Raad op de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier:

“In het kader van uw verzoek om internationale beschermingen verwijst u naar fysieke en mentale problemen, meer specifiek dat korte termijn geheugenproblemen heeft. Tijdens uw onderhoud legt u hieromtrent een psychologisch verslag neer. Het attest stelt dat u lijkt te lijden aan PTSD-symptomen door de onzekere situatie waarin u zich momenteel bevindt. Het attest vermeldt dat u verklaart te lijden aan slaapproblemen, concentratie- en geheugenproblemen, stress en hoofdpijn. Op geen enkele manier in het bewuste attest wordt echter uiteengezet hoe de door u gemelde klachten werden onderzocht. Het bevat geen objectieve uiteenzetting van de werkwijze die bij de ‘observatie’ gehanteerd werd, noch welke feitelijke, objectieve vaststellingen konden worden gedaan met betrekking tot de door u gemelde klachten. Het is dan ook geheel onduidelijk op welke basis de opsteller van het attest tot de conclusie komt dat de door u genoemde klachten gegrond zijn, en hoe zij eenduidig wijzen op een posttraumatische stresssyndroom. Het attest geeft niet concreet aan welke specifieke steunmaatregelen dienen in acht genomen te worden in het kader van een persoonlijk onderhoud. Dit stuk is bijgevolg niet van die aard om aan te tonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Er dient te worden opgemerkt dat dergelijke observaties en vaststellingen bovendien niet onder de expertise van een klinisch psychologe vallen. U gaf zelf tijdens het onderhoud aan dat u geheugenproblemen heeft en daarom bepaalde zaken niet kan herinneren, maar was tegelijkertijd in staat om concreet en uitgebreid op de vragen te antwoorden (zie notities persoonlijk onderhoud d.d. 21.05.2024, hierna CGVS, p.4-5, 20-21). Zo kan u bijvoorbeeld wél de exacte data van uw reisweg opnoemen, maar bent niet in staat om specifieke incidenten met Al Shabaab in uw regio te plaatsen in de tijd of wanneer uw familie nog werd lastig gevallen door hen (CGVS, p.20-21, 29-30). Tevens gaf u aan het einde van het onderhoud aan dat u alle vragen goed begreep (CGVS,p.34). Tijdens het onderhoud werd op meerdere momenten rekening gehouden met uw vragen en noden, waarop er vijf keer gepauzeerd werd en nagegaan of u bereid was om het onderhoud verder te zetten (CGVS, p.2, 9, 16, 22, 27, 29).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Na een grondige lezing van het verzoekschrift treedt de Raad de bestreden beslissing bij dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij tot de Ashraf-clan behoort, gelet op de volgende correcte en pertinente motieven, steun vinden in het administratief dossier:

“Over de Ashraf-clan kan u enkel vertellen dat het religieuze en rustige mensen zijn. Het kernelement van de clanlijn, namelijk dat Hussen en Hassan de zonen zijn van Fatima, dochter van de profeet Mohammed, ontbreekt u. U verklaart dit niet te weten omdat u destijds nog jong was (CGVS, p.7). Wie de clanoudsten waren naast uw vader, kan u zich ook niet herinneren omdat u nog klein was en op welke manier uw clan bescherming genoot ook niet (CGVS, p.10). Hoe clanproblemen werden opgelost weet u evenmin (CGVS, p.10). Dat u nog jong was en daarom geen informatie bezit over de waarden van uw clan of wie welke rol vervulde is geen afdoende verklaring voor de lacunes in uw kennis, gezien het belang van clanidentiteit in de Somalische samenleving. Het reilen en zeilen van de maatschappij is gebouwd op de claudynamieken en –identiteit. De clanidentiteit is dé trots van de Somalische samenleving. Van kleins af aan krijgen alle leden van de clan de belangrijkste elementen van de clan mee. Dat u discriminatie kende louter omwille van uw behoren tot de Ashraf-clan, subclan Hassan is in tegenstrijd met de beschikbare informatie. Objectieve informatie waarover het CGVS beschikt toont immers aan dat Ashraf Hassan-leden vaak ‘geadopteerd’ worden door de grotere clans en daarom niet als minderheid kunnen worden beschouwd. Door hun status als religieuze nakomelingen genieten Ashraf-leden regelmatig bescherming door de grotere clans in de regio. Integratie in andere aanwezige clans is natuurlijk en gebeurt regelmatig. Deze informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier.”

Het verzoekschrift werpt geen ander licht op de doorslaggevende vaststelling dat verzoekers onwetendheid doet besluiten dat hij zijn Ashraf clanaffiliatie niet aannemelijk maakt. Het loutere feit dat de beschikbare landeninformatie in het EUAA-rapport *“Somalia Targeted Profiles”* van september 2021 omtrent de Ashraf clanleden een genuanceerd beeld geeft over de kwetsbaarheid van bepaalde groepen binnen de Ashraf-clan, doet evenmin afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Waar verzoeker stelt dat hij op het moment van indiening van zijn verzoekschrift geen kopie heeft ontvangen van de NBMV-fiche en hij zich aldus niet dienstig heeft kunnen verweren tegen de elementen aangehaald in de bestreden beslissing die betrekking hebben op deze fiche, wijst de Raad erop dat verzoeker overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage heeft. Dit betreft echter een passieve openbaarheid aangezien dit inzagerecht enkel mogelijk is op aanvraag. Verzoeker en zijn raadsman hebben tevens conform artikel 32 van de Grondwet het recht om het administratief dossier te komen inkijken op de zetel van het Commissariaat-generaal. Verder heeft verzoeker ook de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet op de griffie van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen inzage te nemen van het administratief dossier.

Waar verzoeker in het verzoekschrift kritiek uit op het gebruik van NMBV-fiche, ingevuld door het bureau MINTEH, dient er op gewezen dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit zou kunnen blijken dat de in deze fiche opgenomen verklaringen van verzoeker onjuist zouden zijn weergegeven. Indien verzoeker wenst aan te tonen dat de vermeldingen in deze fiche niet overeenstemmen met zijn werkelijke verklaringen, staat het hem vrij om dit te doen. Verzoeker slaagt er evenwel niet in dergelijke concrete of pertinente gegevens aan te voeren. Het loutere feit dat hij bij het invullen van de fiche niet werd bijgestaan door een advocaat, is op zich niet van die aard om aan te tonen dat de weergave van verzoekers verklaringen in deze fiche onjuist zouden zijn. Dat verzoeker verklaart dat hij zijn verzoek registreerde na twee nachten op straat te hebben doorgebracht, toont evenmin aan dat de verklaringen in deze fiche onjuist zouden zijn genoteerd. Waar verzoeker gewag maakt van communicatieproblemen omdat de tolk een ander dialect sprak, wijst de Raad erop dat verzoeker geen opmerkingen formuleerde bij de NMBV-fiche. Verzoeker kan ter verschoning niet aanvoeren dat hij dit niet kon doen omdat hij niet in het bezit was van de fiche. Verzoeker had immers, zoals eerder vermeld, inzage kunnen doen het administratief dossier. Verzoeker heeft dit echter nagelaten te doen.

Gelet op het voorgaande, en gezien wel degelijk rekening mag worden gehouden met verzoekers verklaringen in de NBMV-fiche, treedt de Raad de bestreden beslissing bij in de volgende correcte en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier:

“Daarenboven zitten er ook een heleboel inconsistenties en tegenstrijdigheden in uw verklaringen.

Tijdens uw onderhoud op het CGVS verklaart u dat u weldegelijk in het bezit was van een legaal paspoort, maar bij uw NBMV-registratie verklaarde u nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort (NBMV d.d. 04.01.2022, p.4). U wordt geconfronteerd met de vraag hoe deze twee zaken met elkaar te rijmen zijn en verklaart niet overtuigend dat u nooit het paspoort in handen hebt gehad, omdat de smokkelaar het altijd bij zich hield (CGVS, p.8-9). Hoe u dan aan de foto kwam op uw gsm bij uw aanhouding, komt omdat u een screenshot kreeg van uw maternale oom (CGVS, p.9). Waarom u dan verklaarde nooit een paspoort te

hebben gehad, komt volgens u omdat u het paspoort dus nooit zelf in handen hebt gehad en dat u er niet veel over werd gevraagd (CGVS, p.9).

Op het CGVS verklaart u dat u op 30 september 2021 Somalië verliet (CGVS, p.17). U wordt geconfronteerd met uw NBMV-interview, waar u verklaarde op 1 januari 2021 het land te hebben verlaten (NBMV, p.3). Dit gaat over een verschil van negen maanden. U blijft herhaaldelijk voorhouden dat u bij uw NBMV-interview dergelijke datum niet heeft verklaard en dat het probleem bij de tolk lag (CGVS, p.3-4, 18). Aan het begin van het onderhoud werd u nochtans gevraagd of u opmerkingen had over het NBMV interview of het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (d.d. 22.06.2022), en verklaarde geen opmerkingen te hebben en voegde enkel uw motief met betrekking tot de discriminatie toe (CGVS, p.3-4).

Op de DVZ verklaarde u nog met een studentenvisum naar Turkije te zijn gereisd. Op het CGVS verklaart u zich niet te herinneren op welke manier en met welke middelen u reisde naar Turkije (CGVS, p.18). Volgens uw verklaringen op het CGVS verbleef u slechts tien dagen in Turkije, terwijl u bij uw NBMV-interview vertelde vijf maanden in Turkije te hebben gewoond (NBMV, p.3). U wordt geconfronteerd met uw verklaringen en blijft aanhouden dat u deze zaken niet zo verklaarde. Opnieuw schuift u de fout af op de vertaling van de tolk en beweert u niets te hebben verklaard bij het NBMV-interview en enkel uw vingerafdrukken te hebben gegeven (CGVS, p.18).

Over de reden waarom u Somalië verliet legt u ook tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens uw onderhoud op het CGVS verklaart u dat u Somalië verliet omdat Al Shabaab u onder dwang meenam en u probeerde te overtuigen om u bij hen aan te sluiten (CGVS, p.19). Gevraagd of er nog andere redenen zijn verwijst u naar de discriminatie die uervaarde omwille van uw Ashraf Hassan clanachtergrond (CGVS, p.20). Tijdens uw NBMV-interview verklaarde u echter dat u Somalië verliet omdat Al Shabaab uw vader had gedood en verklaart u niets over de vernoemde gedwongen rekrutering (NBMV, p.4). Volgens uw verklaringen op het CGVS werd uw vader gedood in het regenseizoen (i.e. april-juni) van 2019, maar op uw NBMV-interview stelt u geheel tegenstrijdig dat uw vader één jaar eerder werd gedood (CGVS, p.8,11; NBMV, p.2). U wordt geconfronteerd en verklaart wederom dat u de tolk tijdens het genoemde interview niet begreep (CGVS, p.32). Hoe de overige verklaringen destijds dan werden genoteerd laat u ongemoeid. Zoals hierboven vermeld werd u op het CGVS gevraagd naar het verloop van uw eerdere twee interviews en verklaarde u geen opmerkingen te hebben, buiten dat u de gebeurtenis met betrekking tot de discriminatie niet kon vermelden (CGVS, p.3-4). Dat u de tolk bij uw NBMV-interview niet begreep heeft u bij uw volgende interview bij de DVZ of het CGVS nooit zelf aangehaald. Dergelijke wijzigingen kwamen echter slechts ter sprake wanneer u geconfronteerd werd met de verschillende tegenstrijdigheden in uw dossier.

Hetzelfde geldt voor uw scholingsgraad. Bij uw NBMV-interview verklaart u dat u naar school ging tot de achtste graad (NBMV, p.4). Bij de DVZ verklaart u slechts anderhalf jaar scholing te hebben gevolgd en dus niet langer dan de eerste graad van de lagere school naar school te zijn geweest (DVZ, p.6). Op het CGVS zegt u nog iets compleet anders en verklaart u dat u pas na de dood van uw vader naar school ging en stopte wanneer uw problemen met Al Shabaab startten in september 2021 (CGVS, p.11). Als u effectief pas naar school ging na de dood van uw vader in april-juni 2019, dan zou dat u op dat moment zestien tot negentien jaar hebben gemaakt, wat een bedenkelijke leeftijd is om met school te beginnen (CGVS, p.11).

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van een verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. In casu moet worden vastgesteld dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent uw leeftijd, het overlijden van uw vader, uw vertrek uit Somalië, uw reisweg, het al dan niet bezitten van een paspoort en uw clan. De vaststelling dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw dergelijke zaken, allemaal relevante elementen voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming, is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid en voor de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees bij terugkeer.

Verder kan er om volgende redenen geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat Al Shabaab u probeerde te rekruteren.

Zoals eerder aangehaald bracht u uw problemen omwille van uw ontvoering en gedwongen rekrutering niet aan tijdens uw eerste interview (NBMV-interview). Nochtans was dit de directe aanleiding voor uw definitief

vertrek uit uw land van herkomst en koppelt u er een vrees bij terugkeer aan vast (CGVS, p.20). In die zin moet dit motief toch de moeite waard zijn geweest om van meet af aan te vermelden ten aanzien van de Belgische instanties waarvan u dus verwacht dat ze u bescherming bieden. Deze vaststelling doet het geloof in uw gedwongen rekrutering geen goed.

U geeft enkel een algemene uitleg over hoe Al Shabaab "alle jongens die sterk zijn" nodig heeft om hun rangen te vervoegen. U kwam in aanmerking omdat Shiikhalow u kende, maar treedt verder niet in detail waarom net u in aanmerking kwam (CGVS, p.22). U ging niet naar de Koranschool, verklaart Al Shabaab slechte mensen te vinden en hebt op geen enkele manier enige linken of banden met Al Shabaab (CGVS, p.11,17). U blijft echter aanhouden en komt telkens aanzetten met dezelfde, algemene verklaringen dat Al Shabaab gewoon langskomt wanneer ze mensen nodig hebben (CGVS, p.23). U wordt geconfronteerd met het feit dat u op geen enkele manier in het vizier zou lopen van Al Shabaab om u in te wijden in de groep, maar verklaart dat het wel moet komen omdat Shikhalow u kende (CGVS, p.24). U brengt nochtans geen enkel element aan dat het tegendeel zou bewijzen en dat u weldegelijk op de radar van Al Shabaab zou verschenen zijn.

Het is niet aannemelijk dat Al Shabaab zo lichtzinnig zou omgaan met wie ze inlijven. Het slagen van de handelingen van Al Shabaab steunt namelijk op het kunnen vertrouwen van rekruten. Door u aan te werven nam Al Shabaab een enorm risico aangezien u verschillende motieven had om hen te verraden. Uw vader werkte voor de overheid en werd daarom gedood door Al Shabaab (CGVS, p.12,32). U vindt Al Shabaab slechte mensen omdat zij uw vader en uw broer gedood hadden op gruwelijke wijze (CGVS, p.25). Over de dood van uw vader verklaart u zelfs dat zijn lichaam helemaal aan stukjes werd belazen door explosieven (CGVS, p.12). Ook uw oom werd gedood door Al Shabaab (CGVS, p.19). U had dus meer dan genoeg redenen om Al Shabaab en hun plannen te dwarsbomen of wraak te nemen op hen eenmaal u daar de kans toe zou krijgen.

U bent ook niet eenduidig over hoe Al Shabaab rekruteerde in uw regio. Tweemaal verklaart u dat Al Shabaab regelmatig werkte met mensen die zich vrijwillig bij hen aansloten (CGVS, p.22). Wanneer u dan gevraagd wordt waarom Al Shabaab nog de moeite zou doen om mensen gedwongen te rekruteren, in een regio waar zij al de controle over hebben, komt u op uw verklaringen terug en verklaart u dat mensen zich toch niet vrijwillig bij hen aansluiten en dat ze wél mensen moeten dwingen (CGVS, p.16,23).

U kent ook bijzonder weinig informatie over andere jongens uit het dorp die gerekruteerd zouden zijn. U verklaart dat Al Shabaab alle jongens van het dorp nodig had om hun rangen te versterken (CGVS, p.22). U kan slechts enkel nog vertellen over Mohamed Abdi en Mohamed Musi, uw buurjongens, waarvan u pas wist dat zij ook gerekruteerd waren het moment dat u ze tegenkwam in het Al Shabaab-kamp (CGVS, p.22). Op welke manier zij benaderd werden weet u ook niet (CGVS, p.23). Het is op z'n minst vreemd te noemen dat u beweert dat Al Shabaab te pas en te onpas jongens meenam uit hun huizen, maar slechts op de hoogte bent van twee andere jongens nota bene enkel omdat u ze in het kamp tegenkwam. U verklaart slechts dat er zeker wel nog zijn, maar dat u het zich niet kan herinneren (CGVS, p.23).

Volgens u probeerde Al Shabaab u te overtuigen van hun doel door met jullie te spreken en naar jullie te preken (CGVS, p.25). Door over goede zaken te spreken, te vertellen over zichzelf en de verschillende gevechten die ze wonnen, was Al Shabaab ervan overtuigd dat jullie zouden meegaan in hun gedachtegoed (CGVS, p.25). Ze spraken over 'de ongelovigen', maar wat ze bedoelden met ongelovigen of waarom deze mensen ongelovig waren, kan u niet vertellen (CGVS, p.26). U weet enkel dat ze doelden op de buitenlanders en dat ze tegen hen waren (CGVS, p.26). Het is niet aannemelijk dat leden van Al Shabaab u op dergelijke passieve wijze zouden proberen te overhalen van hun gelijk en hun doel. Al Shabaab zou immers hun rekruten volledig onderdompelen in hun denkwijze en manier van doen. Het overtuigen van rekruten realiseren ze door middel van indoctrinatie. Indien iemand niet doordrongen zou zijn van hun ideeën is het voor hen immers gevaarlijker dat hun plannen in het water vallen of dat die persoon hen zou verraden.

U slaagde erin samen met M.(...) A.(...) en M.(...) M.(...) te ontsnappen..., omdat jullie verstopt waren in de toiletten vlak voor het gebed. Niemand zag dat jullie wegliepen, omdat iedereen zich bukte voor het gebed (CGVS, p.27-28). Erna lette ook niemand op jullie afwezigheid, omdat de bewakers zich tijdens het gebed niet bezighielden met de mensen (CGVS, p.28). Al Shabaab hield jullie niet in de gaten, omdat jullie hun vertrouwen hadden gewonnen door al enkele dagen met hen mee te bidden (CGVS, p.28). Het is niet geloofwaardig dat Al Shabaab niet meer energie zou steken in het controleren van hun rekruten. U was immers al een onbetrouwbare rekrutee, omdat u en uw oom initieel weigerden om u naar het kamp van Al Shabaab te sturen en uw voor de overheid werkende vader, broer en oom door Al Shabaab werden gedood (CGVS, p.23,25,28,32). Dat Al Shabaab u en uw buurjongens vertrouwden omdat jullie deelnamen aan het gebed, nadat ze jullie amper enkele dagen voordien nog gevangen namen, sloegen én folterden, is compleet inconsistent gedrag van Al Shabaab en zodus onaannemelijk (CGVS, p.19,25).

U verklaart dat u na uw ontsnapping ongezien terug in Sagalaad bent geraakt en vervolgens ongezien kon vertrekken naar Afgooye en van daaruit naar Mogadishu. Dat Al Shabaab dit niet opmerkte is bedenkelijk aangezien u beweert dat het dorp en de regio onder de controle van Al Shabaab stonden (CGVS, p.16,29-30). Nergens onderweg bent u ook maar enige controle tegengekomen (CGVS, p.30). Het is op z'n minst twijfelachtig te noemen dat Al Shabaab door al die moeite zou gaan om jongens gedwongen mee te nemen uit hun huizen om die jongens vervolgens te laten ontsnappen uit de kampen en het dorp. Dat u op geen enkel moment werd gecontroleerd toen u terug naar uw dorp ging en vervolgens naar Mogadishu is erg opmerkelijk (CGVS, p.30).

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

De medische attesten met betrekking tot uw littekens geven geen blijk van onder welke omstandigheden dergelijke wonden zijn opgelopen, maar verwijzen enkel naar uw eigen verklaringen. Deze attesten kunnen op geen enkele manier een oorzakelijk verband vaststellen tussen uw littekens en de door u aangehaalde problemen.

De opmerkingen van uw advocaat zijn evenmin in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw advocaat stelt dat u uitgebreid kon vertellen over uw detentie en dat de tegenstrijdigheden te wijten zijn aan het gegeven dat verzoekers niet voorbereid zijn op de interviews bij hun aankomst in België (CGVS, p.34). Van een verzoeker om internationale bescherming kan evenwel verwacht worden dat hij doorheen de procedure coherente verklaringen aflegt en van meet af aan bij zijn eerste interview zijn persoonlijke elementen en asielmotieven consistent en volledig uit de doeken doet."

De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoeker naliët om in de NBMV-fiche de gedwongen rekrutering door Al Shabaab te vermelden als reden voor zijn vertrek uit Somalië en zijn vrees voor vervolging bij een terugkeer, zodat deze omissie kan worden gezien als een motief dat verzoeker later heeft toegevoegd om zijn verhaal te versterken. Verzoeker vermeldde ook bij de grenscontrole enkel dat hij problemen kende in Somalië, omdat al zijn broers werden gedood, maar dit bleek tijdens de latere verklaringen evenmin consistent te zijn.

Gelet op het ongeloofwaardig karakter van verzoekers verklaringen inzake de gedwongen rekrutering, waarbij verzoeker slechts algemeenheden kon geven over waarom en hoe Al Shabaab rekruten en hem specifiek nodig had, verzoeker geen aannemelijke verklaringen aflegt omwille van de lichtzinnigheid van Al Shabaab bij de rekrutering en verzoeker bijzonder weinig informatie heeft over andere jongens uit het dorp die zouden zijn gerekruteerd, wijst de Raad erop dat verzoeker zijn vluchtrelaas niet aannemelijk kan maken. Het loutere feit dat verzoeker thans verwijst naar algemene informatie over rekrutering is niet dienstig, aangezien verzoeker dit niet aan zijn persoonlijk relaas kan verbinden. De grieven in het verzoekschrift doen evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen waar wordt vermeld dat hij meerdere malen emotioneel werd gedurende het persoonlijk onderhoud. Verzoeker volhardt in zijn afgelegde verklaringen, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoekers rekrutering door Al Shabaab wel degelijk geloofwaardig is. Verzoeker blijft dan ook in gebreke om zijn persoonlijke problemen aannemelijk te maken en deze aan de algemene informatie te verbinden. De door verzoeker bijgebrachte landeninformatie kan dan ook niet dienstig in rekening worden gebracht en doet geen afbreuk aan de beoordeling in de bestreden beslissing.

In de medische attesten worden verzoekers letsels en littekens beschreven, alsook het feit dat verzoeker psychologische problemen heeft. Waar verzoeker aanvoert dat dit als een begin van bewijs van de door hem ondergane vervolging en problemen kan gelden, is de Raad van oordeel dat, hoewel aangenomen kan worden dat een attest rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak en met de concrete, erin opgenomen gegevens zou kunnen gelden als begin van bewijs, dit attest echter niet kan volstaan om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen.

Een arts doet immers vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaring van de patiënt. Het attest verwijst naar de verklaringen zoals afgelegd door verzoeker.

Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van het EHRM, kan hieruit slechts worden afgeleid dat, indien een bewijsmiddel een sterke aanwijzing vormt dat de gestelde onmenselijke behandeling in het land van herkomst, het letsel van de asielzoeker heeft veroorzaakt, dit gegeven de betrokken staat ertoe verplicht om nader onderzoek naar dat bewijsmiddel te laten verrichten om twijfel weg te nemen dat de verzoeker na

uitzetting naar het desbetreffende land wordt onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Of dat bewijsmiddel tot nader onderzoek noopt, moet de staat beoordelen, volgens de rechtspraak van het EHRM, in het licht van de gestaafde dan wel geloofwaardig te achten persoonlijke situatie van de asielzoeker en tegen de achtergrond van de algemene situatie in het desbetreffende land en deze beoordeling is dus telkens zaakspecifiek (cf. § 53 t/m 56 van het arrest “*R.C. tegen Zweden*”, van 9 maart 2010, nr. 41827/07, § 41 t/m 44 van het arrest “*D.N.W. tegen Zweden*”, van 6 december 2012, nr. 29946/10, § 62 van het arrest “*I. tegen Zweden*”, van 5 september 2013, nr. 61204/09, en § 39 t/m 42 van het arrest “*R.J. tegen Frankrijk*”, van 19 september 2013, nr. 10466/11). Ook al vloeit een dergelijke verplichting voort uit de rechtspraak van het EHRM, dan nog benadrukt de Raad dat elke zaak op de eigen merites dient te worden beoordeeld. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad is in die zin evenmin dienstig, te meer gelet op het gebrek aan precedentenwerking. *In casu* wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten, zodat verder onderzoek zich niet opdringt.

Waar verzoeker nog stelt dat het door hem neergelegde psychologische attest niet betrokken werd bij de geloofwaardigheidsbeoordeling en slechts bij de beoordeling van de bijzondere procedurele noden, benadrukt de Raad het attest in kwestie de door de verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten evenmin kan staven. Er dient immers te worden benadrukt dat zulk psychologisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn psychische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan evenmin met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde mentale gesteldheid is ontstaan. Uit het attest blijkt tevens dat de erin neergeschreven vervolgingsfeiten gebaseerd zijn op de verklaringen van verzoeker. De Raad wijst er nog op dat uit dit attest noch uit enig ander element kan blijken dat verzoekers mentale of psychische gemoedstoestand van die aard was om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker moet de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

Waar verzoeker wijst op de samenwerkingsplicht vervat in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de verzoeker op te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht in dit artikel geen synoniem van “gedeelde bewijslast” is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Aangaande de veiligheidssituatie van de regio van herkomst van verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, herneemt de Raad de motivering van de bestreden beslissing.

De door verzoeker aangevoerde landeninformatie is niet van aard om afbreuk te doen aan de veiligheidsanalyse zoals deze werd gemaakt door de bestreden beslissing. Deze informatie ligt immers in dezelfde lijn van het beschreven geweldspatroon in de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker stelt dat hij amper nog een familiaal netwerk heeft in Somalië, benadrukt de Raad dat verzoeker incoherente verklaringen heeft afgelegd over het overlijden van zijn vader en dat zijn moeder,

grootmoeder en twee broers nog in Lower Shabelle wonen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 13). Ook was het verzoekers oom die zijn vlucht uit Somalië heeft bekostigd (*Ibid.*, p. 18), wat erop wijst dat hij een netwerk in Somalië heeft waarop hij beroep kan doen. Ook verzoekers beweerde minderjarige leeftijd is reeds ontkracht door de leeftijdstest en het bestaan van een reispaspoort dat vermeldt dat verzoeker in 2020 werd geboren te Mogadishu.

Verzoeker beschikt over voldoende onderscheidingsvermogen om in zijn regio van herkomst gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten. Verzoekers laaggeschooldheid, waarover hij overigens tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, doet hier geen afbreuk aan. Verzoeker toont immers niet aan dat zijn inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond). Daarnaast heeft verzoeker op geen enkel moment een vrees voor terugkeer aangehaald wegens de socio-economische en humanitaire situatie in zijn land. Waar verzoeker nog stelt dat hij bij het hoeden van geiten of het uitvoeren van ander manueel werk bij een terugkeer blootgesteld zou worden aan willekeurig geweld, meer dan iemand die statisch werk zou uitoefenen, benadrukt de Raad dat verzoeker hier evenmin zelf eerder gewag van heeft gemaakt, en dat er geen concrete indicaties aanwezig zijn waaruit dit zou blijken. Ook verzoekers vertrek uit Somalië in 2021 is niet voldoende. Uit verzoekers verklaringen en het feit dat hij een netwerk in zijn regio van herkomst heeft, blijkt dat hij voldoende bekend is met zijn regio om er gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten, zodat hij hierdoor evenmin een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Evenmin is duidelijk hoe diens profiel van terugkeerder enig verhoogd risico met zich meebrengt. Het door de verzoeker neergelegde psychologische attest toont evenmin *in concreto* aan dat hij een groter risico loopt op willekeurig geweld. Het attest is immers een loutere opsomming van klachten meegedeeld door de verzoeker, waarbij kort een vermelding van PTSD gemaakt wordt zonder enige medische informatie die gestoeld is op objectief medisch onderzoek. Ook wordt er in het attest niet aangegeven of verzoeker op heden al dan niet nog psychologisch begeleid wordt.

De Raad ziet echter niet in hoe deze elementen, nog los van de geloofwaardigheid ervan, zoals deze ook al werd besproken hierboven, er enigszins toe leiden dat hij een verhoogd risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verder worden geen persoonlijke elementen aangehaald die het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit al hetgeen voorafgaat, blijkt dat verzoeker evenmin persoonlijke omstandigheden aanhaalt die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat hij dreigt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftientwintig door:

S. VAN CAMP,

R. VAN DAMME,

De griffier,

R. VAN DAMME

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

S. VAN CAMP